

Lina FRANKOVÁ

Hadí záмок

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

LINA
FRANKOVÁ

Hadí záмок

MÁME RADI BESTSELLERY

Copyright © Lina Franková 2020
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-89967-66-7

*Venujem najdôležitejším mužom v mojom živote
– Petrovi a Teodorovi.*

Prólóg

Abramovci boli tým, čo sa dá nazvať „väčšia rodina“. Deti už odrástli (boli štyri), ale nikto nedokázal tak celkom pretrhnúť pupočnú šnúru so svojou milujúcou a energickou matkou. Bývali v pohodlnom a útulnom dome, ktorý sa po svadbe najstaršej sestry a odchode najproblematickejšieho brata príjemne uvoľnil – otec rodiny stál pevne na nohách a rovnako dobre sa držala aj jeho firma. Mali všetko, čo potrebovali. Matka tejto rodiny – Bea – nikdy nepoznala vlastné korene a dosiaľ jej vlastne ani nechýbali. Vedela, že je adoptovaná, a možno iba preto, alebo možno aby splatila dlh spoločnosti, si s manželom najmladšie dieťa tiež adoptovali. Dievčatko malo teraz dvadsaťjeden a oproti blondiakom s modrými očami a jediným „maminým“ tmavovlasým Nikolasom bola bledou bábikou s kučeravými hnedými vlasmi, ktoré sa jej leskli ako tmavá meď. Dostala ťažké meno – Annamária – a tak veľmi ho neznášala, že ju odmala všetci volali Mary.

Matka jedného dňa dostala prapodivný list. Následne ju navštívil človek, ktorý bol od pohľadu právnik, a presne tak sa aj predstavil. Osud niekomu, koho zatiaľ nepoznala, veľmi neprial a jej sa odhalilo tajomstvo, ktoré jej nikto nikdy nechcel povedať. Jej otec, skutočný otec, pred pár mesiacmi zomrel, a hoci sa usvedčujúce listiny písané rukou starca bilancujúceho svoj doterajší život úzkostlivo schovávali po bezodných komodách a trezoroch, jeho posledná vôľa sa nemohla ignorovať. Na-

koniec zistila, že má nárok na obrovské sídlo – zreštaurovaný zámoček patriaci grófstvu von Brevanson.

Modrá krv pre ňu veľa neznamenal. O to menej, že žila v dobe, v akej si sotva dokázala predstaviť výhody spojené s dobrou krvou. Je predsa 21. storočie! Prišlo jej trochu smiešne lipnúť na tituloch. Rovnakí jej prišli aj ľudia roztrúsení po celej Európe, ktorí boli len menami z úst právnika, takzvaní príbuzní, ktorí sa na ňu krátko po pohrebe snažili uvaliť informačné embargo, žijúci zo stáročných statkov a sily vypočítavej pokrvej súdržnosti. A aby toho nebolo málo, v pôvodnom grófstve stále žil jeden príbuzný, akýsi Ruben Pius von Brevanson, jej nevlastný brat. Bol synom po grófovej druhej manželke, jeho vzdialenej sesternici, ktorá deň po jeho pohrebe odišla do svojho provensálskeho domu a zakázala odovzdať svoje kontaktné údaje.

Bea nebola hlúpa. Uvažovala nad svojimi štyrmi deťmi (hlavne nad čerstvo vydatou Karinou) a možnosťou nechať im vyplatiť isté podiely. Polovica sídla teraz papierovo patrila jej. Nemusela si dokonca nárokovať ani len celú polovicu, možno polovice z polovice by sa mohla vzdať. Koniec koncov, Vendelín viedol prosperujúcu špedičnú firmu, ona bola kritička umenia a mala stálu dvojstranu v časopise o umení – spolu teda mali presne to, čo potrebovali, ak nie príliš. Z času načas im bolo skvelo. Dovolenky, nové auto... mohla by príbuzného aj s jeho titulmi nechať tam, kde je, a zabudnúť na svoje malé dobrodružstvo, kým bolo ešte akotak príjemné. Že bola nechcená, cítila aj na fakte, že nedostala rovnako zaujímavé meno ako Ruben Pius.

To si myslela sprvu.

Lenže potom si uvedomila, ako veľmi ju oklamali!

Časť 1

Nový život

Kapitola 1

Prijmi, čo príde.

Bea pozorovala ako očarovaná biely neónový nápis, ktorý sa osamelo skvel na holej sivej stene bistra, priamo nad ich stolom. Či chcela alebo nechcela, nápis neustále priťahoval jej pozornosť. Vzhliadala k nemu ako muška k žiarovke – vábená žiarou, odhodlaná vletieť pre tú žiaru aj strmhlav do ohňa.

Prijmi, čo príde.

Fatalita, ktorú práve prežívala, ju tvrdo zasiahla. Ten nápis akoby svietil priamo pre ňu. Netušila, či je predzvestou, radou zhora alebo varovaním zdola. Ale bol tu. Vycentrován nad ich stolom.

Prijmi, čo príde... Vôbec netušila, že majú v bistro tento znepokojujúci biely neón, a teraz prenikavo uvažovala, čo pre ňu vlastne znamená.

Čo presne znamená prijať všetko to, čo k nej práve nečakane prišlo? A to, čo prijíma, je v prapodstate pozitívne alebo... skrz-naskrz zlé!

Právnik, s ktorým bola práve na stretnutí, až pedantne upravený tridsiatnik s pieskovobledými vlasmi, si na úzkom stole oproti nej s predstieranou sústredenosťou zarovnával papiere, aby jej v hlbokom zamyslení poskytol zdanlivé súkromie. Ten právnik jej pred chvíľou povedal, že von Brevansonovci jej *nemusia* pripraviť vrele prijatie.

Silou vôle sa vytŕhala zo zmätených úvah, ktoré nesprevádzali pocity eufórie ani pocity úzkosti. Skrátka, nemala žiadne pocity. Neprítomne

si zamiešala kávu, ktorej sa ešte ani nedotkla, a akosi malátne, akoby sa zrazu prebrala zo spánku, sa ho jednoducho spýtala:

„Čo sú... vlastne... tí Barevansonovci zač? Ako ľudia.“

Právnik okamžite pustil svoje písomnosti, akoby čakal len na povel, kedy môže so zarovnávaním konečne prestať, a upriamil na ňu svetlo-modrý, vecne pôsobiaci pohľad.

„To je ťažká otázka,“ podotkol, „vzhľadom na fakt, koľko ich je.“

Je ich vraj nesmierne množstvo, a predsa dosiahli, že o nich svet netuší. Sú bohatí, v istom zmysle neprekonateľne mocní a utiahnutí. Ako hmyz hmýriaci sa v mäkkej pôde, neviditeľný, ale vždy prítomný kdesi pod povrchom. Bea sa očividne zháčila nad svojím prirovnaním, ktoré jej neočakávane vyvstalo v mysli, a právnik si jej trhnutie vysvetlil ako nechť k jeho nepriamej odpovedi.

„Tvoria samostatné rodové vetvy. V miere, ktorá sa podarila iba podak-torým stáročia pretrvávajúcim rodom. Niektoré z nich o sebe navzájom ani netušia,“ rýchlo vysvetlil. „Jediné, čo ich spája, je rodové meno. Nikto z nich si ho nemení, zachovávajú si ho aj ženy po vydaji. Takto vznikli rodiny, ktoré sa najpriamejšej pokrvnej línii už dávno vzdialili, a predsa sú čímsi ako tichými spoločníkmi – finančne zabezpečení, späť s každým von Barevansonom na zemeguli. Súčasť klanu, čo preklenul storočia. Ale osobne sa už dávno nepoznajú, nestretávajú, jeden pre druhého neexistujú.“

Bea nerozumela podobnému „rozletu“ rodín, na to bola jej rodina príliš malá, ale jedným si istá bola.

„Lenže ak stratíte prehľad o početnosti vlastného príbuzenstva, deje sa tak jedine na základe vášho dobrovoľného rozhodnutia,“ prehovorila dutým hlasom.

Čo sú to za ľudia...

Nečakaná správa o dedičstve ňou slušne zamávala. A tiež ňou otriaslo prakticky všetko, čo sa dozvedala o podivnosti samotných Barevansonovcov.

„A tí, čo spolu držia pokope alebo sa aspoň berú na vedomie,“ pokračoval, akoby jej poznámku prepočul, „nemusia... ako to povedať...“

„Už ste to raz vyslovili,“ pripomenula mu.

Mladý muž teda zmlkol, ruky si dôležito spojil na papieroch a s neutrálnym výrazom ju sledoval.

Nie je isté, či ju budú schopní prijať vrúcne, povedal, čo si Bea dobre pamätala.

Iným slovom – neprijmú ju.

Jej *brat* o ňu nemá záujem.

Je pre nich iba cudzou rukou natahujúcou sa po majetku.

„Takže mám len dve možnosti,“ povzdychla si.

Prikývol.

„Necháte si vyplatiť svoj majetok v podiele, ktorý sa prevedie priamo na váš účet, alebo...“

„Alebo...“ bezvýrazne zopakovala.

„... si fyzicky prisvojíte časť zámku aj s pozemkom, ktorý je odteraz vo vašom vlastníctve.“

Pretože Bea to podpísala. Prijala svoj majetok.

Opäť sa zahľadela na neónový nápis. Lenže tam *Prijmi, čo príde* ani zďaleka nekončí.

Vedela, že je iba na začiatku cesty, pretože o svojom osude dosiaľ definitívne nerozhodla.

Právnik dorazil do zámku, keď sa zvečerievalo.

Nemal svojho klienta rád. Zavše sa mu ani neobrátil čelom, keď mu podával informácie. Až neskôr zistil, že jeho ľahostajnosť je v skutočnosti požehnaním.

Aj teraz ho jeho komorník viedol do malého salónika, kde na okrúhlom stolíku s doskou z modrého mramoru nebola pripravená ani káva, ani ho nikto nevyzval sadnúť si, takže rýchlo pochopil, že gróf na neho vôbec nemá náladu, a snažil sa byť čo najstručnejší. Stál mu s veľkým odstupom

za kreslom a rozprával. Videl z neho prakticky iba temeno s gaštanovými vlasmi a jednu bledú ruku s dlhými prstami spočívajúcu na opierke, o ktorú sa ovíjala rezba hmýriacich sa hadích tiel.

„Jej rozhodnutie?“ Rozľahol sa v izbe hlboký hlas lenivo prehadzujúci slabiky.

Právnik spravil podvedomý krok vzad.

„Ešte si nie je istá. Nechala si čas.“

Pozoroval, ako tá bledá ruka v náhlom kŕči stiahla prsty a zovrela opieradlo silou, ktorá mu na mliečnej pokožke nechala vystúpiť modrasté žilky. Ruka sa chvela. Právnik na ňu so zatajeným dychom hľadel a vyčkával.

Nakoniec sa od opierky doslova odtrhla, ale jej majiteľ našťastie nevstal.

Mladý muž s úľavou spozoroval, ako ho v arogantnom geste vo vzduchu pohodených prstov, akoby iba omietal prach, poslal preč.

O sekundu už ostal v salóne sám. A jeho ruka opierku opäť chvejúco sa zvierala.

Kapitola 2

Bea vystúpila z auta, ktoré zastalo pár metrov pred hlavným vchodom. Ostala stáť na mieste ako prikovaná. Jej tvár sa pozvoľne zdvíhala, oči kĺzali po smotanovej klenbe nad dvojitémi dverami a pokračovali až k samotnému vrcholku hlavnej časti. Ostré slnko sa odrážalo od farebných sklených výplní vitráže monštruózneho okna, ktoré sa tiahlo cez dve poschodia stredovej časti. Do akvamarínového neba sa týčila úzka vežička.

Keď jej Vendelín zovrel rameno, pripomenulo jej to, že má dýchať. Obe krídla lemované desiatkami okien k nej odrážali farebné svetlo, ktoré ich prepaľovalo ako mravce pod lupou.

A presne tak sa pri pohľade na pozostalosť cítila. Ako mravec. Malý šokovaný mravec.

Z celej návštevy, kedy ani neprekročili prah zámku, si nakoniec pamätala iba to najpodstatnejšie. Ostatné sa rozplývalo v akomsi opare, akoby skrátka nedokázala uveriť, čo má priamo pred sebou.

Bolo jednoduché predstaviť si pod pojmom „zámok“ väčšiu malebnú usadlosť, čosi ako výjav z rozprávkovej knihy.

Oveľa ťažšie však bolo pochopiť skutočnosť. Rozsiahlosť pozemkov, rozľahlosť novogotického zámku, ktorý bol v plnej miere hodný svojho označenia... a nakoniec aj pocit poníženia, keď sa majiteľ neuráčil čakať na ich vopred ohlásenú návštevu.

Keď teda Bea prvýkrát zahliadla grófstvo na vlastné oči, ostala priam omráčená rozľahlosťou miesta, v ktorom podľa správnosti mala, ale predsa nesmela vyrastať. Vydala sa tam z jednoduchého a aj pre ňu nie veľmi jasného dôvodu – chcela prísť na to, čo presne má spraviť. Oznámila to právnikovi a ten po ňu poslal taxík, pretože grófstvo sa nachádzalo priam na samote, ďaleko za lesmi na konci mesta, na súkromných pozemkoch, ktoré boli také veľké preto, aby nikomu nemuselo vŕtať hlave, či sa tam vôbec niečo podobné nachádza. Bolo od jej bydliska ďaleko, ale keďže išlo o to isté mesto, tiež až smiešne blízko. Barevansonovci si museli byť svojou „neviditeľnosťou“ veľmi istí, keď sa ju nesnažili vlastnými cestičkami mocných dostať čo najďalej z dosahu.

Ešte aj keď sa vrátila domov, pôsobila akosi neprítomne. Zelené oči mala zahľadené kamsi do vlastného vnútra a sotva vnímala, keď jej manžel s ustaraným výrazom zoblíkal kabát.

Keď vošli do obývačky, po bordových kreslách a pohovke už bola porozliezaná celá rodina a všetci sa tvárili rovnako neprirodzené ako ich mama, ktorá si teraz sadla do kresla a zarazene sa zahľadela na vlastné ruky zložené na sukni. Bolo neobvyklé vidieť ju takto. Na lososovú blúzku jej padali rozpustené gaštanové vlasy. Väčšinou si ich, vzhľadom na vek, uťahovala do drdolu. Dnes bolo však všetko akési iné.

Odkedy sa medzi nimi objavili pojmy ako „dedičstvo“ a „modrá krv“, vlastná zvedavosť ich čoraz viac zlučovala k sebe. Karina, vysoká štíhla blondína, už sama osebe trávila po svadbe akosi priveľa času doma. Vra-vela, že jej manžel je workoholik a odkedy sa zobrali, čo bolo len zopár mesiacov, ho takmer nevída. Napriek tomu však pôsobila ako spokojná dvadsaťosemročná pani, ktorá však nevedela, čo s časom. Aj teraz sedela na pohovke, akoby ani nikdy neodišla, sivé oči jej iskrili nedočkavosťou a na tvári mala obvyklý prívetivý široký úsmev, akého sú schopní len istí ľudia.

Ešte aj Nikolas sa zrazu objavil. Potetovanou rukou hladil holú lebku drevenej hlavy na konferenčnom stolíku a len kde-tu po oku pozrel na matku a otca, stojaceho pri jej kresle. Tento mladý muž s nepravidelne zostrihanými tmavohnedými vlasmi, ktorému spoza trička až na šiju vyliezalo tetovanie, sa priam cyklicky objavoval a zasa mizol. Približne

odvtedy, čo mu otec otvoril bar a dal mu do rúk prevádzku, aby sa aspoň nejako živil. Karina jediná ho skutočne zbožňovala, pretože mala maminu povahu a pretože vravievala, že „medzi štyrmi deťmi sa štatisticky musí objaviť jedna čierna ovca“. Nedoštudovaná, bezočivá a ľahostajná. Celý Nikolas.

„Mami, sme doma? Musím sa ísť učiť, tak vyklop aspoň, aký je tvoj nevlastný brat.“

Nakoniec to prvý nevydržal Denis. Dvadsaťtriročný blondín s modrými očami to ako muž na celej čiare vyhral, ale zdalo sa, že si to neuvedomuje. Stále bol typickým baviacim sa chalanom vo vrcholiacej puberte, ktorému nikto neuveril, že sa pôjde učiť. Krajinné inžinierstvo ho k smrti nudilo a dokončoval ho nerád a s odretými ušami.

„Nuž,“ matka nezdvihla zastreté oči, len ich na okamih udivene rozšírila „...pán von Barevanson nebol prítomný.“

Ruky mala bezvládne zložené na krémovej látke.

„Nemusí byť prítomný na to, aby si vošla do vlastného domu!“ odfrkol Nikolas.

Mary sedela na operadle pohovky. Bokom sa dotýkala jeho tela a cítila, ako ním prešlo napätie.

Každý ho cítil. Snažili sa tváriť, že sú nad vecou, že majú iné priority, ale májala ich potupná vidina bohatstva. Skutočného bohatstva. Spečateného magickým rodinným erbom.

Mary ho videla na jednej z listín, ktoré mame prechádzali rukami a ako študentku histórie ju úprimne fascinovali. Strom, ktorého korunu tvoria prepletené hady. Aký silný erb!

„Ukázal sa v skutočne neprístojnom svetle,“ predniesla Karina. „Veď si vravela, že právnik ho informoval, že prídeš.“

„Nemaj obavy, tak celkom ponižujúce to nebolo. Bol prítomný jeho sluha.“

„Sluha?!“ Mary s Denisom zaujato vydýchli.

„Presne, ako počujete,“ zarazene pokračovala Bea, akoby sa jej nechcelo veriť, že hovorí, čo hovorí. „A nielen on. Okolo pobežovalo aj ostatné služobníctvo. Priam celá suita služobníctva!“

„Mali krátke čierne šaty a ružové prachovky?“ Denisovi sa po tvári rozlial pobavený úsmev. „Ako tie francúzske slúžtičky s čepcami a vysokými topánkami?“

„Denis! Teraz nie je vhodná chvíľa...“ zamračil sa otec.

„Mali elegantné čierne kostýmy a muži mali tmavé obleky a...“ mama zdvihla tvár a pohľad sa jej konečne začínal rozjasňovať. „Mimochodom, Nikolas, si totálne vedľa – grófstvo predsa nemôžeš nazvať domom. Pohľad, aký sa nám naskytol, sa dá nazvať iba...“

Dala si pauzu, akoby si nedokázala vybrať z prívalu slov, ktoré sa jej hrnuli z hlavy k ústam. Jej deti k nej zatiaľ nedočkavo natahovali hlavy.

Nakoniec povedala:

„gotický zámok“.

Karina prekvapene otvorila ústa. Otec s pochmúrnym výrazom prikývol.

„Máš vlastný zámok?!“ šokovane sa ozval Nikolas. „Počítali sme s miónovou vilou, ale... zámok?! Vieš, koľko to musí stáť?!“

„Gotický?“ spýtala sa Mary, pocítiac zvláštne šteklenie v žalúdku. „Si si istá? Arkiere, vikiere, klenba, vitráž? Nie je skôr neogotický? Vieš, ak je to pôvodné rodinné sídlo, tak v prvej polovici 19. storočia sa väčšina stavieb prestavala v štýle anglickej tudorovskej gotiky...“

„Ach, áno, Mary, je to tak. Použila som zlý termín, ale... Vyzerá ako z rozprávky, je prezdobený, je to novogotika a... to je teraz jedno.“

Marine veľké hnedé oči priam viseli na mame, ktorá jej zrazu opätovala živý a unesený pohľad.

„V tej budove by sme sa mohli naveky stratiť, Mary. Jej smotanový povrch žiari už z diaľky. Na jej okraji som si všimla niečo zvláštne. Práve mi došlo, že to mohla byť jedine zimná záhrada. Takže je prispôsobený súčasnosti a udržiavaný, a pritom má množstvo detailne prezdobených vežičiek ako Viedenská radnica a asi aj dosť nepravidelný pôdorys. Bolo to ako ocitnúť sa v inom čase.“

Zrazu prudko vzhliadla k manželovi.

„Snažili sa mi zatajiť môj nárok naň, Vendelín! Ich rod je taký zabezpečený, že celý neogotický zámok môže obývať iba jeden jediný z nich! A mňa sa snažili udržať čo najďalej od sídla!“

Zrazu jej to celé dochádzalo. Videla všetko, o čo kedy prišla – o trávniky lemované alejami stromov, ktoré cez zimu tvorili modrú cestičku ľadu, na jar rozkvitali, v lete im stromy príjemne tienili a na jeseň boli zasypané oranžovožltým lístím. Ohnivá cesta mokro voňala a viedla do útrob mikrovesmíru v poschodových bočných krídlach stáročnej stavby, ktoré spájala vysunutá časť s trojitým oblúkovitým vchodom k obrovským dverám, ktoré otvárali ľudia za to platení. Videla, ako ju oklamali!

„Čítala som poslednú vôľu a ty so mnou, Vendelín!“ stále sa rozhorčene vytáčala k nemu. „Kým nemusel inak, nazýval ma *tým dieťaťom*, a pritom dobre poznal moje meno. Celých štyridsaťosem rokov ho poznal! Och, moja mama musela mať veľmi nízky pôvod, keď ju nepreznal, keď ani nenapísal *tá žena!* Priznal ma len zo slabosti umierajúceho starca, ktorému už nezáleží na ničom, len na tom, aby mal čistý štít, kým sa navždy poberie hore... alebo dole, do pekla! Som *to dieťa* a mala som vyrastať tam, kde vyrastal ten druhý! O čo je lepší ako ja?!”

Vendelín jej zvieral rameno, ako mal vo zvyku, keď si myslel, že ho veľmi potrebuje a kvokol si k nej. Pôsobil o dosť staršie ako Bea, ktorej energia uberala zopár rokov. Zostarol však dôstojne, do slušných biznis oblekov a vlniacich sa bielych vlasov.

„Kam tým presne mieriš, Bea?“ jemne sa jej spýtal.

Mary opäť zacítila Nikolasove náhle napätie. Priam z neho sálalo a prenášalo sa na ňu. Jeho ruka znehybnela na hladkej hlave sochy a celým telom sa nakláňal smerom k mame.

„A vieš čo? Polovica je naša! Môžem takto,“ luskla prstami, „okašľať preplácanie podielov! Prečo by sme tam rovno nemohli bývať? Ak mi slúžka neustelie posteľ, pretože ja jej plat nedávam, spravím si to sama! Ja som totiž normálny človek, nikto mi nedovolil byť grófkou!“

Karina nahlas a trochu prehnane zalapala po dychu.

„Ako prosím?!“ Vendelín si myslel, že čosi dôležité prepočul.

„Ide o zámok! Kolkokrát v živote ti ide o zámok?! Dáme si s tými prekliatymi podielmi ešte načas!“

Zobrala mu vietor z plachiet. Tak trochu sa obával o jej duševné zdravie. Nastolila možnosť, s ktorou vôbec nepočítal. Nevedel, čo k tomu povedať. Skutočne mu nikdy v živote o žiadny zámok nešlo.

„Budeme bývať na zámku...“ ohúrene sa zasmial Denis.

Bea zhlboka dýchala, ale líca, dosiaľ červené, prechádzali k normálnej farbe, takže sa zdalo, že sa upokojuje.

Mary sa ani neodvažovala dúfať, čo mamin náhly výbuch môže znamenať. Čo všetko sa môže zmeniť...

„Môj otec zomrel a ja a Ruben sme zámok zdedili spolu, tak ako súrodenci bežne dedia. Tak prečo by sme tam nešli?“ spýtala sa však znova, hoci naozaj už oveľa pokojnejšie.

Vendelín dlaňou neprítomne sklúzol z jej ramena a prešiel jej celou rukou až k zápästiu. Či chcel alebo nie, v hlave začal automaticky rekapitulovať, čo všetko s Beou videli. Každý historický predmet mal svoju hodnotu. Alebo mala hodnotu samotná história? To by mu vedela povedať skôr Mary... V každom prípade, historický objekt, ktorého polovicu zrazu vlastnili, bol priam závratne obrovský a pokiaľ si pamätal zo závetu, vlastníctvo obsahovalo aj veci, ktoré rodina po stáročia užívala... Čiže opäť ide práve o hodnotu histórie. Či naopak? Každopádne, výšku tej hodnoty nedokázal vyčíslieť ani len odhadom. Mohli si ju nechať oceniť a vyplatiť. Lenže mohli ju tiež užívať. Už len vlastníť a užívať predsa znamená „mať“.

Zmocňoval sa ho podivný pocit úľavy a rozrušenia zároveň.

„A prečo vlastne nie?“ povedal zrazu skôr sám pre seba ako pre Beu.

„Áno,“ akosi zarazene sa usmiala. „Prečo nie?“

Manželia celú noc hľadeli do stropu a postupne pretvárali teoretickú rovinu otázky k praktickej stránke veci. Žiť na zámku zrazu znamenalo mať na dosah najväčšie a zároveň najdesivejšie dobrodružstvo, akého sa kedy smeli zúčastniť.

Kapitola 3

Karina bola vždy presvedčená, že keď sa za Adama vydá, ich vzťah bude prekvitať. Lenže potom nastal osudný svadobný deň a v tom okamihu, prakticky hneď ako si vymenili obrúčky, akoby sa rozišli.

„... takže mama prišla domov a namiesto zreníc mala v očiach dva rodinné erby,“ schuti rozprávala, pričom Adamovi sa v hrdle vzpriečilo víno, ako predstieral, že mu je do smiechu.

Nemohla jeho úsilie sledovať. Odvrátila pohľad a zahľadela sa na vodnú hladinu. Ich stôl stál priamo pri zábradlí. Umelé osvetlenie na lodi, na ktorej sa hrali na romantickú večeru a vydarené manželstvo, vrhalo na vlniacu sa rieku zlatisté odlesky.

Keď si uvedomila, čo robí, pohľad mu vrátila. Pred chvíľou dojedli a jej bola v šatách s krátkymi rukávami zima, lenže niečo v nej, akýsi nelogický, nenormálny stud jej bránil požiadať o jeho sako.

„Rozhodli sa, že sa na zámok presťahujú!“ povedala zbytočne nahlas, zatiaľ čo on sa divil až príliš málo na takú originálnu novinku. „Veril by si tomu? Keď dáme zlikvidovať celú rodinu, zdedíme panské sídlo.“

Reťaz guľatých svetiel, ktoré sa tiahli po celom zábradlí večne kotviacej lode, vytvárala príjemnú žltú žiaru. Večer bol svieži a hviezdny.

Mladý architekt zdvihol pohár s vínom smerom k manželke.

„Pripíjam na hnusného buržu, ktorým si sa práve stala,“ usmial sa.

Ich poháre štrngli o seba.

„Sme v tom spolu,“ podotkla. „Pokojne po mne vystúp k vyššej vrstve.“

Koniec koncov, už si po mne postúpil dosť, napadlo jej zrazu. Ani netušila prečo, myšlienka sa objavila nepozvaná a vyznela jej v hlave tak zreteľne, jej vlastným hlasom, že jej ruka ostala aj naďalej pozdvihnutá, hoci stopka jeho pohára sa už vrátila na obrus.

Karinin úsmev náhle nespolutpracoval s jej zastretým pohľadom. Adam si rozpačito napravil okuliare v hrubom plastovom ráme a prechádzajúc do vážnejšej roviny, sklopil pohľad k zemi.

Chvíľu počúvali len jemné šumenie prevažne pokojnej vodnej hladiny a príjemnú hudbu lenivo sa k nim zdvíhajúcu z podpalubia. Ideálny večer, z ktorého obaja vytvorili dobre osvetlenú prehliadku odcudzenia a trápnych momentov, k čomu ako obvykle stačilo jediné úzkostné gesto, po ktorom teraz Karina pozvoľna prenášala víno k ústam.

Kým sa zobrali, napätie medzi nimi prakticky od prvého rande neexistovalo. Ona mala šťastnú povahu a bola zdravo drzá a on bol optimistický a cieľavedomý. Tvorili dobre vyzerajúci pár, ktorý sa spolu často smial. Dokázali sa bláznit' ako malé deti.

Keď Adama prvýkrát predstavila rodičom, prinútili ho ostať do druhého dňa a Bea s Vendelínom potom skoro ráno so záujmom sledovali z okna svojej spálne, ako sa tí dvaja naháňajú po záhrade, až kým ho Karina nevsotila do záhradného jazierka a on potom musel sedieť pri raňajkách zabalený v otcovom župane. Cítil sa hrozne. Hlavne po tom, čo začínal zachytávať pobavené pohľady celej rodiny, pri ktorých sa usmievali do šálok kávy.

Nikto z nich by si pre Karinu nevedel predstaviť vhodnejšieho partnera.

Na svadbe, krátko po obrade, ho však našla bozkávať sa s jeho bývalou priateľkou. Záplavu ružových mašlí a volánov vášnivo opieral o stenu, priamo pri dverách, ktoré viedli do miestnosti, kde mala pokračovať svadobná oslava. Ona sama mala na sebe ešte stále svadobné šaty, čo jej prišlo vrcholne sebaironické. Stála tam ako poleno a čakala, kedy si ju on a družička – „jediná expriateľka, ktorá sa postupne stala jeho najlepšou kamarátkou“ – všimnú, a keď sa tak napokon stalo, ona zbabelo utiekla a on sa kajal ako malý chlapec a roztraseným hlasom vysvetľoval, že slečna